

M 300 711

Rychlé šípy

na stopě

Život a smrt Maxmiliána Drápa

Pavel
Horna

Albatros

Ilustroval
Vojtěch Šeda

„Slyšelo už Vaše Veličenstvo, že nějaký naprostý pomatenec zaplatil za jedinou poštovní známku 1450 liber?“

„Ano, vím. Ten naprostý pomatenec jsem byl já.“

(Rozhovor mezi budoucím králem Jiřím V. a jedním z jeho dvořanů roku 1903 poté, co panovník prostřednictvím svého agenta zakoupil na londýnské aukci dvoupencovku modrý mauricius za tehdy nepředstavitelnou sumu peněz.)

1

V obklíčení Dvoreckých

U jóviše, ti mi chyběli ke štěstí, pomyslí si Rychlonožka, sotva vyhlédne ze vchodu činžovního domu číslo dvanáct. Zatracené Dvorce. A zatrazení Dvorečtí. Trojice kluků postávající na protějším chodníku. Jako by na vetřelce z Druhé strany čekali. Tohle odpoledne bude ještě zajímavé.

Uprostřed téhleté čtvrti se Rychlonožka neocitl vlastní vinou. Rodiče ho poslali navštívit babičku. Ale taková omluvenka by mu u Dvoreckých, lelkujících přímo naproti, zřejmě neprošla. Tlumeně mezi sebou hovoří, okopávají okraj chodníku, občas se zachechtají, zapruží v kolenou a naznačí boxerský výpad. Dva z nich poznal před časem Rychlonožka víc, než mu bylo milé. Při památné bitce toho pozdního odpoledne, kdy naposledy s Rychlými šípy sbíral míčky na místních tenisových kurtech. Dostali tehdy napráskáno, ale při přesile třináct proti pěti se nebylo čemu divit. Aspoň že mezi dnešní trojicí není Tonda Plíhal. Ten měl na Rychlé šípy vždycky nejvíc spadeno. Že musí babička bydlet zrovna tady!

Včera večer dostali Rychlonožkovi rodiče zprávu, že onemocněla, a jakmile se dnes vrátil ze školy, vyslali ho na návštěvu s bábovkou a přáním brzkého uzdravení. Že jejich milovaný synek nemá v poslední době s kluky z Dvorců nejlepší vztahy, neudělalo na maminku ani na tatínka žádný zvláštní dojem. Ale on je Rychlonožka, člen slavných Rychlých šípů. A ten se nikdy nevzdává. Vlastně téměř nikdy. Pouze v případech, kdy není jiné východisko. Ale dnes to zvládne. Dnes se odtud nějak dostane.

Blíží se pátá odpolední, za necelou čtvrt hodinu začíná v klubovně schůzka a on nechce přijít pozdě. Mimořádné drhnutí podlahy absolvoval nedávno a o další nestojí, zvlášť když začínají podzimní deště a všude je bláto. Obloha bývá většinu dne šedivá a zatažená, včera dokonce spadlo pár prvních sněhových vloček.

„Teď dokaž, že ti neříkají Rychlonožka jen tak z legrace,“ zamumlá a odhodlá se vyjít ze dveří.

Kráčí po chodníku s hlavou sklopenou a přeje si, aby byl aspoň chvíli neviditelný. Nebo aby na Dvorce padla hustá mlha. A strážník coby doprovod by také nebyl k zahození. Ale nebesa mu nejsou nakloněna. Trojice kluků zbystří a postavu, jdoucí po protějším chodníku, se zájmem sleduje.

„Kdo to je? Znáte ho?“

„Já nevím. Zdejší není.“

„Počkejte... není to ten zatracený ježatec od Šípáků?“

„Mohl by být. Ale že by se odvážil úplně sám do Dvorců?“

„Pokud jo, tak má smůlu, že narazil zrovna na nás. Jdeme po něm. Ale opatrně. Ať ptáčka nevyplašíme.“

Rychlonožka kráčí dál a koutkem oka sem tam mrkne po trojici kluků. Sunou se po protějším chodníku a snaží se tvářit nenápadně, ale on ví, že je zle. Poznali ho. Jakmile přidá do kroku, Dvorečtí zrychlí také. A zvolna se k němu přibližují. Už rozeznává radostné, bojechtivé výrazy v jejich tvářích.

Rychlonožka na nic nečeká, nabere vzduch do plic a vyrazí směr Druhá strana.

„Za ním!“ ozve se za jeho zády. Hon právě začal. Dvorečtí stíhají vetřelce ze všech sil a vzájemně se povzbuzují, ale Rychlonožka peláší

rychlostí blesku, ostatně jako vždycky, když má za zády bandu nepřátel. Seběhne z kopce kolem místní školy a zahne doprava, hladce překoná dřevěnou zábranu cestářů, mohutným skokem se přenesse přes hluboký výkop, přelétne zábradlí a uhání dál.

„Až tě chytíme, stáhneme tě z kůže,“ huláká za ním trojice kluků. „A uděláme z ní obálku na zvláštní vydání Sběrače!“

Rychlonožka se při narážce na ubohý oběžník Dvoreckých ušklíbne, ale odpověď raději polkne. Vběhne na dlouhé schodiště mezi dvěma činžovními domy, mine starou paní s rancem, přeskočí stájového pinče, kterého vede na procházku postarší důstojník.

„Pardon, prosím,“ křikne Rychlonožka a sprintuje dál. V příští chvíli spatří v polovině schodů postavu. A jejda. Toho kluka zná. Pravá ruka Tondy Plíhala. Žádná chudinka. Vždycky může být ještě hůř.

„Chyt' toho špeha!“ huláká trojice vzadu, vcelku zbytečně. Kluk vetřelce z Druhé strany okamžitě poznal, a právě se proti němu rozbíhá. Rychlonožka zabrzdí na dřevěném můstku, pod kterým protéká potok. Přes toho chlapíka se nedostane.

Chtělo by to nápad.

Únikovou cestu.

Jedna by tu byla!

Můstek a pod ním potok s úzkými břehy, z obou stran sevřený stěnami činžovních domů. Pořádná hloubka, tam dolů. Dobrých deset metrů. Napravo, v poloviční výšce, spatří boční vchod do jednoho z činžáků. Dveře, před nimi plošinka se zábradlím a od ní schodiště, vedoucí dolů k vodě.

Rychlonožkovi se rozklepou kolena a orosí se mu čelo. Betonová plošinka. Dost malá. Ale jiná možnost není. Bázklivě se ohlédne. Už jsou tady. Než ho ruce útočníků popadnou za límec, přehoupne se přes zábradlí, odrazí se a skočí. Nekonečnou chvíli plachtí vzduchem, možná křičí a možná ne, srdce cítí až v krku. Na plošinku dopadne oběma nohama a zarazí se o dveře.

Dvorečtí, teď už čtyři, sledují jeho skok s němým úžasem. Rychlonožka se ujistí, že je pořád naživu, a s úlevou seběhne dolů k vodě. Peláší po břehu potoka, než narazí na zapáchající průchod, vedoucí mírně

nahoru. Na jeho konci se mihne projíždějící tramvaj. Rychlonožka si zhluboka oddechne. Tudy se dostane na ulici, která ho zavede na Druhou stranu.

Na nic nečeká a prolétne průchodem na samý konec, kde z něj konečně spadne napětí. Doleva i doprava se táhne rušná třída se dvěma páry kolejí, lemovaná obytnými domy s řadou obchodů. Žádný z Dvoreckých kluků není v dohledu a dospělým, trousícím se kolem, je návštěvník z Druhé strany lhostejný. Z blízkého obchodního domu Baťa vyjdou dvě mladé ženy s balíčky v rukách, na protějším chodníku si muž v klobouku zapaluje cigaretu. Na horizontu zacinká tramvaj číslo čtyři a zvolna se rozjede dolů. Svět bez nebezpečí není vůbec špatný.

Rychlonožka vyrazí s lehkým srdcem k domovu. Tohle zvládl dokonale. Kráčí po chodníku, pyšný sám na sebe, když kdovíproč zpozorní. Električka za ním začne nečekaně brzdit, přitom pokud je mu známo, není poblíž žádná zastávka. Ohlédne se a ztuhne. Z plošiny seskočí dva ze čtveřice pronásledovatelů a vůz opět nabere rychlost. Než se Rychlonožka vzpamatuje, projede električka kolem, přibrzdí podruhé a na dlažbu vystoupí zbylí dva útočníci. Jeden z kluků mávne řidiči tramvaje na pozdrav a vůz zmizí za nejbližší zatačkou. Rychlonožka zůstane stát uprostřed ulice jako solný sloup, dokonale obklíčený.

„Máme tě, ježoune,“ řekne vítězně jeden z kluků. „Kvůli tvému dopadení jsme si stopli tramvaj. Aspoň vidíš, jak si považujeme tvý vzácný návštěvy.“

Dvorečtí se začnou k Rychlonožkovi zvolna přibližovat, spokojení sami se sebou. Mít tatínka tramvajákem je někdy užitečnější, než by člověk čekal.

Rychlonožka se zoufale rozhlíží. Žádná pomoc v dohledu. Jediná možnost, kudy zmizet, je otevřený průchod do dvora přímo před ním. Vchod do neznáma. Tluma, která ho pohltí a spolkně. Zaživa sežrán, to bude mít na náhrobku. Nakonec přemůže strach a vběhne dovnitř.

Čtyři Dvorecké jeho tah nevyvede z míry, spíš naopak. Jako by něco podobného čekali. Spokojeně se zašklebí a vykročí za ním. Zůstanou stát na kraji průjezdu, hned vedle domovních zvonků.

„Nebude moc originální, když zazvoníme na starýho Douděru a on ježouna zpráská,“ poznamená líným hlasem první.

„To fakt nebude,“ přisvědčí druhý. „Jenže tohle se nikdy neokouká. Vždycky je to parádní zábava.“

„Pro nás určitě,“ dodá třetí. „Ale pro toho vetřelce z Druhý strany asi moc ne.“

Čtvrtý neřekne nic, zamne si ruce a přiblíží prst k jednomu ze zvonků.

Rychlonožka stojí uprostřed dvora a jeho nálada klesá pod bod mrazu. Nalevo i napravo se tyčí šedivé stěny činžovního domu se zavřenými dveřmi v levém rohu, cestu ven hlídají Dvorečtí. Dokonalou past uzavírá čtyřmetrová cihlová zeď, před kterou stojí kovová konstrukce na klepání koberců.

Tohle nedopadne dobře, pomyslí si Rychlonožka, jakmile zaslechne pronikavý zvuk domovního zvonku. Netrvá dlouho a zpoza dveří v rohu se začnou ozývat nadávky a klení. V příští chvíli se dveře rozlétnou a na dvůr vyjde statný muž s holí v ruce.

„Co se tady děje?“ ozve se hluboký, rozzlobený hlas. Malá očka, široká ramena, hranatá čelist, nozdry jako býk. Muž sevře svou hůl, až mu zapraskají klouby, odfrkne si a rázně vykročí k nezvanému hostu.

Rychlonožka zatne zuby, rozběhne se a skočí. Dlaněmi sevře horní trubku, švihne nohama a jeho tělo vylétne nahoru. Na malou chvíli zůstane ve stojce, zlomí se v pase a oběma podrážkami došlápne na trubku. Než stačí ztratit rovnováhu a spadnout dolů, mohutně se odrazí a jeho prsty křečovitě sevrou horní hranu cihlové zdi. Rychlonožka se vytáhne nahoru a teprve potom se rozklepe jako osika při zemětřesení.

Muž na dvorku upustí hůl a sleduje sportovní výkon neznámého kluka s nelíčeným obdivem. Než stačí zvednout ruce a zatleskat, Rychlonožka se překulí na druhou stranu a přistane ve vysoké trávě. Ozve se pořádná rána, to když mu spadne kámen ze srdce. Potom zmizí ve spleti dvorků, průjezdů a uliček.

„Ten ježatec je fakt dobrej,“ řekne první z Dvoreckých kluků, když se loudavým krokem vrací zpátky. „Skok z mostu, potom ta stěna..., slušný výkony.“

„Hm, nevěřil jsem, že to zvládne,“ přizná druhý.

„Svatá pravda,“ potvrdí třetí. „Ale prohnat tomu Šípákovi faldy byl nejlepší zážitek za kdovíjak dlouho.“

„Mluvíte mi z duše,“ poznamená čtvrtý a spokojeně se protáhne. „Touhle dobou se beztak vůbec nic neděje.“

Nečekaná návštěva

„Čeká nás první bod dnešní schůzky,“ řekne Mirek, jakmile se všichni přítomní posadí a uklidní. „Musíme vymyslet, co dáme do příštího čísla TAM-TAMU. V tom minulém jsme čtenářům slíbili, že vedle zpráv ze života Druhé strany přidáme něco navíc. Některý z našich zážitků, který stál za to. Připravte si svoje návrhy a za chvíli začneme.“

V klubovně se rozhostí ticho, rušené jen šustěním papírů s poznámkami a občasným zapraskáním v kamnech. Jarka Metelka a Jindra Hojer mají hlavy u sebe a něco si šeptají, Červenáček se drbe tužkou pod čepicí, Rychlonožka má podepřenou bradu a zírá do stropu. Nápad do TAM-TAMU. Tak trošku na něj pozapomněl. V poslední době mu zaměstnávaly hlavu úplně jiné starosti. Hlavně velká písemka z matematiky. Dnes ji psali. Ach jo, tyhlety jehlany a kužely, objemy a obsahy. Čert aby je vzal! A ten zatracený Pythagoras. Kdyby se nenarodil, bylo by na světě hned o něco veseleji.

Dnešní písemka... Rychlonožka vůbec netuší, jak ji zvládl. První dva příklady má téměř jistě správně, ale poslední ne. A ten předposlední možná také zvorál. Na konci schůzky se zeptá Mirka nebo Jarky, jak by podobné úlohy počítali oni.

Rychlonožkovy úvahy přeruší Jarka Metelka, který začne představovat svůj návrh jako první. Hovoří o příhodě s vlakovými zloději a jeho myšlenka má mezi ostatními úspěch. Červenáček navrhne, že by příběh doplnil několika barevnými obrázky, třeba jak chtěl Rychlonožka zastavit vlak řetězem na krávy coby záchrannou brzdou.

Za běžných okolností by se od kamaráda dočkal jízlivé odpovědi, ale tentokrát ne. Rychlonožka je myšlenkami jinde a okolí vnímá jako v mlze. Příběh do TAM-TAMU. Za chvíli bude řada na něm a jeho

unavená hlava odmítá pracovat. Zkouší se soustředit, usilovně listuje v paměti, když zničehonic zpozorní. K jeho uším dolehne zvuk tichých, váhavých kroků. To k němu určitě přichází nějaký úžasný nápad. Lepší než Mirkův, Jarkův, Jindrův i Červenáčkův. Záhadné zvuky na malou chvíli ztichnou, ale poté opět zesílí. Rychlonožka se rázem probere. To nejsou kroky v jeho mysli. Prudce zvedne hlavu a zjistí, že ho upřeně pozorují čtyři páry očí.

„Neusnula jsi, naše Karkulko?“

„Haló, mladý pane, jste doma?“

„Loví snad veličenstvo bobříka mlčení?“

„Jsi na řadě,“ vyzve ho Mirek klidným hlasem. „Řekni, cos vymyslel.“

„Já myslím...,“ zakoktá Rychlonožka, zmateně pozorující své kamarády. Odkáže si a nesměle ukáže na dveře. „Já myslím, že tam venku někdo chodí.“

Po těch slovech všichni ztichnou a napnou uši. V minulosti se kolem jejich klubovny potloukali různí vetřelci. Někdy obyčejní zvědavci, jindy otravní vyslanci z jiných částí města.

Mirek se zvedne neslyšně ze židle, sáhne po kapesní svítilně a pohledem vyzve Jarku, ať ho následuje. V klubu jsou nejstarší a v podobných záležitostech nastavují hlavy případným letícím kamenům jako první. Postaví se ke dveřím, každý z jedné strany, Jarka stiskne kliku a lehce na dveře zatlačí. Závan chladného vzduchu, zvuk váhavých kroků někde poblíž. Potom ticho. Mirek otevře dokořán. Podlahu před klubovnou zbarví matné světlo z místnosti, zbytek chodby se topí v beztvarém šeru. Na protější straně se mihnou siluety dvou postav, které ve zlomku vteřiny pohltí tma. Mirek namíří do těch míst baterku. Nažloutlé paprsky zapátrají po kamenné podlaze a oprýskaných stěnách. Nikde nikdo. Oba kamarádi se domluví očima. Vetřelci zmizeli dolů, na schody do sklepa.

Mirek zhasne baterku a spolu s Jarkou vkročí do temné chodby. Na vzdálené straně jsou patrná pootevřená vrata, kterými dovnitř proniká bledé, soumravné světlo. Kdesi v dálce zaprská kočka.

„Jistím vás zezadu,“ sykne Rychlonožka, vyhlízející spolu s Jindrou a Červenáčkem ze dveří klubovny.

Mirek s Jarkou se připlíží ke schodišti a na jeho okraji zastaví. Opřou se o stěnu, každý z jedné strany. Mirek rozsvítí baterku a namíří ji dolů, připravený čelit případnému útoku. Ale když na posledním schodu spatří dvě schoulené postavy, jeho napětí povolí. Chlapec a dívka. Nevypadají ani trochu nebezpečně.

„Copak se vám stalo? Zabloudili jste?“ zeptá se Mirek a povzbudivě se usměje.

„Ano. Tak trochu.“

„Pojďte za námi. A nebojte se. Jestli někoho hledáte, zkusíme vám pomoci.“

Chlapec a dívka vykročí nesměle nahoru. Můžou být o rok mladší než Červenáček s Rychlonožkou, možná o dva. Na sobě mají vlněné kabáty a vysoké boty, snad až příliš teplé na toto roční období. Mirka s Jarkou napadne, že tihle dva zřejmě dobrodružství sami od sebe nevyhledávají.

„Já jsem Jonáš Staněk a tohle je moje sestra Milada,“ řekne chlapec. „Bydlíme na Jelením kopci, na Anenské. Dvě ulice za konečnou sedmičky. Tuhle část Druhé strany vůbec neznáme. Hledáme takový kluky, ale nevíme přesně, kde bydlí. Asi před hodinou jsme potkali kus odtud partu. Byli tři. Jeden byl dost vysoký. Ptali jsme se na cestu. Vypadali celkem ochotně, ale podle všeho nás poslali na úplně opačnou stranu.“

„Neměl ten vysoký kluk brýle a hnědou placatou čepici?“ zeptá se Jarka.

Jonáš s Miladou překvapeně vydechnou. „Jak to víš?“

„Tu trojici dost dobře známe,“ pokračuje pobaveně Jarka. „Říkají si Bratrstvo kočičí pracky. Pokud jste potřebovali poradit, nikoho horšího jste si v téhle čtvrti vybrat nemohli.“

„A koho vlastně hledáte?“ zeptá se Mirek.

„Hledáme kluky, kteří našli před rokem našeho prastrýce,“ řekne Milada. „V téhle ulici by měli mít klubovnu. Prastrýc bydlel taky někde poblíž. Chtěli jsme je poprosit, aby nám pomohli vyřešit jednu velkou záhadu.“

„Velkou záhadu?“ zvedne obočí Jarka. „To zní zajímavě. Copak je to za kluky?“

„Rychlé šípy. Říkají si Rychlé šípy.“

Mirek s Jarkou si vymění překvapené pohledy.

„O těch už jsme slyšeli,“ řekne Mirek. „Vlastně se s nimi vídáme téměř každý den. Ale že by našli vašeho prastrýce, se nám nezdá. Prozradíte nám, jak se ten člověk jmenuje?“

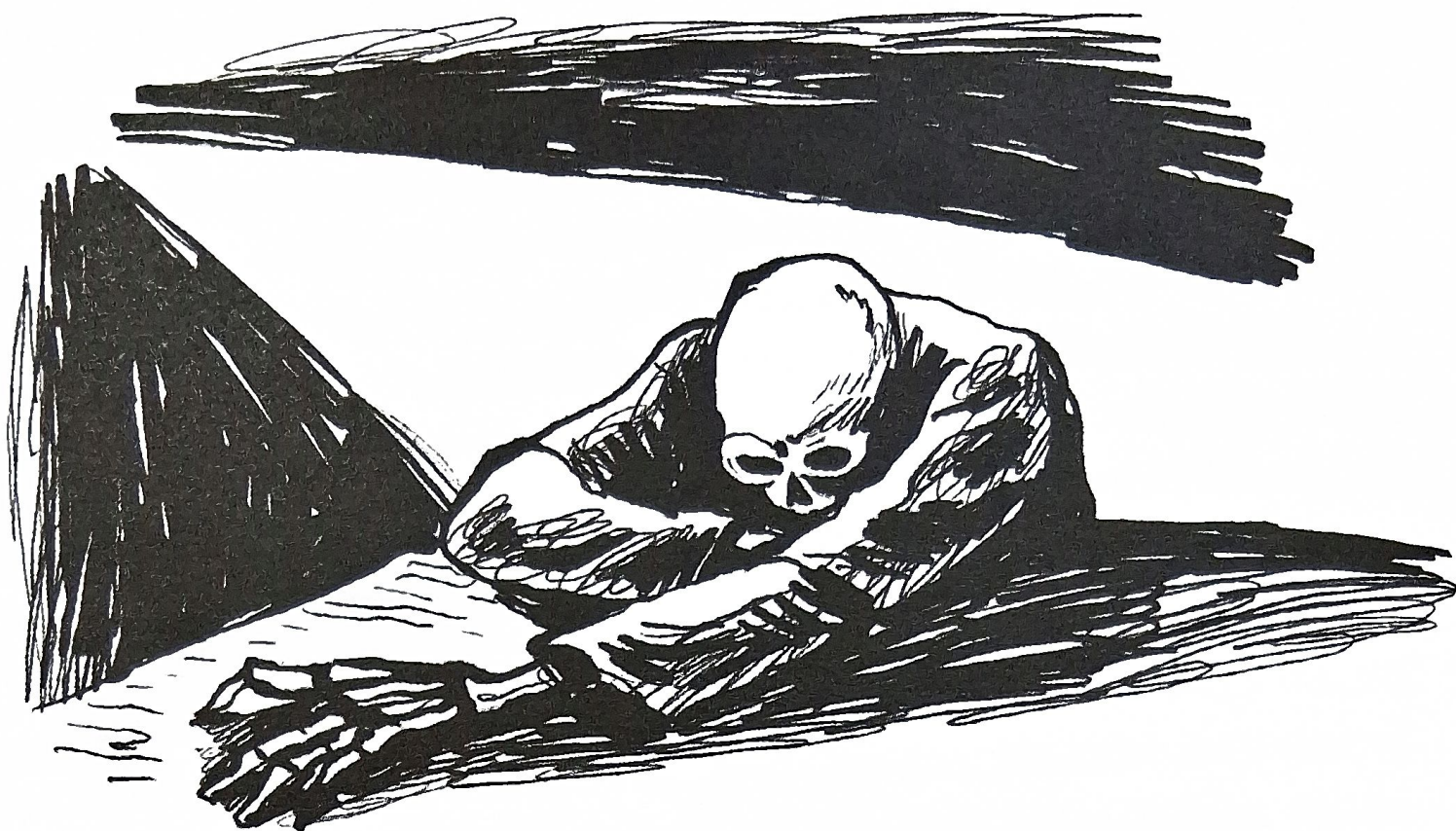
Oba sourozenci na sebe pohlédnou, jako by se báli to jméno vyslovit. Nakonec se osmělí Jonáš. Promne si dlaně, odkašle si a řekne: „Náš prastrýc se jmenoval... Maxmilián Dráp.“

4

Tajemný prastrýc

Maxmilián Dráp! Kdyby v tu chvíli slétl mezi přítomné Štětinač v krajkové noční košili, nezpůsobil by větší poprask než vyslovení toho jména. Maxmilián Dráp. Osmé září minulého roku. Datum, na které pětice kamarádů jen tak nezapomene.

Pátrání po zmizelém na rozlehlé půdě, pár pater přímo nad nimi. Dlaždice ozářená slunečním světlem z vikýře, přesně dle instrukcí v dopisu, objeveném Jindrou Hojerem. Dlaždice a pod ní klíč. Nenápadný vchod v nejzazším koutě půdy, do kterého třicet let nikdo nevstročil. Rychlé šípy znovu slyší zvuk otvíraných dveří tajemné místnosti, cítí ten zatuchlý, přepálený vzduch. Kužel světla z baterky, pátrající po zaprášené podlaze a stěnách. Popraskaný stůl uprostřed místnosti a na něm to málo, co zbylo z Maxmiliána Drápa. Kostra navlečená do starých hadrů. Pohled, při kterém tuhla krev v žilách. K tomu krabice se známkami a dopis na rozloučenou: *Omylem jsem spálil obálku s modrým mauriciem, žal zničil můj život, cítím, že umírám.*

Ty vzpomínky jsou pořád živé.

„Pojďte dovnitř,“ vyzve Mirek oba sourozence. „Hledali jste Rychlé šípy, a nakonec našly Rychlé šípy vás. Tohle je naše klubovna. Normálně sem nikoho cizího nepouštíme, ale dnes večer uděláme výjimku.“

„Maxmilián Dráp bydlel přímo v tomhle domě,“ oznámí sourozencům Červenáček a významně ukáže palcem na strop. „Kousek nad námi.“

„Občas mívám dojem, že ho slyším,“ řekne zastřeným hlasem Rychlonožka. „Chodí si po chodbách a chřestí kostmi. Dokonce i v době nočního klidu.“

„Pravda, tyhleto mrtvoly nemají kouska vychování,“ utrousí Červenáček a oba mladí návštěvníci se mírně otřesou.

„Nestrašte nám hosty, plantážníci,“ poznamená Jindra, který postavil na kamna konvici s vodou a na stůl přichystal další dva hrnky.

Jonáš s Miladou se už stačili vzpamatovat z nedávných útrap a začnou si prohlížet klubovnu. Vlajku, fotografie, polici s bobříky, kresby

na stěnách. Milada se zastaví u Jindrova kovboje s koněm a ublíženým hlasem bratrovi připomene, jak bídne dopadla u rodičů, když zkoušela čmárat podobné věci na zeď dětského pokoje.

„Tak povídejte,“ řekne Mirek, jakmile se sourozenci usadí na židle, které jim přenechali Jindra s Rychlonožkou. „O jakou záhadu jde?“

„Dlouho jsme s Miladou přemýšleli, jestli vás vůbec vyhledat,“ začne Jonáš ze široka. „Víte, ta prastrýcova smrt... trochu jsme zapátrali a narazili na pár podezřelých věcí. Ale nevíme, jestli nás budete brát vážně.“

„Žádný strach, jen do toho,“ řekne Jarka. Podezřelé věci ohledně smrti Maxmiliána Drápa. Ta věta mu spolehlivě zrychlila tep.

„My jsme vůbec netušili, že se před rokem našlo prastrýcovo tělo,“ naváže Milada. „Dověděli jsme se to před pár dny. Od našich rodičů. Úplnou náhodou. Mluvili o Maxmiliánovi a nevšimli si, že posloucháme. Začali jsme se jich vyptávat a nakonec nám všechno řekli. Jak je v září minulého roku navštívila policie a řekla jim, že strejda spáchal v roce 1901 sebevraždu. Kvůli jakési cenné známce, kterou omylem spálil. On strejda jiný příbuzný neměl, proto ta policie přišla k nám domů. Rodiče tehdy všechno řekli jenom naší babičce. Nám dvěma ne.“

„Ale proč?“ nechápe Jarka. „Proč vám nic neřekli?“

„Nechtěli nás děsit,“ vysvětluje Jonáš. „Pořád nás považují za děcka, který je potřeba všude vodit za ruku. Někdy je to fakt k zbláznění.“

„A navíc, oni považují sebevraždu za velký hřích,“ naváže Milada a zašklebí se. „Za strejdu se normálně styděli.“

„My zase považujeme sebevraždu za velkou hloupost,“ poznamená Mirek. „Zvláště kvůli kousku papíru, ať už by stál třeba milion.“

„My si myslíme to samý,“ ujistí ho Jonáš. „Ale než spolu probereme tu naši záhadu, řekneme vám pár věcí, který jsme vytáhli z rodičů. O strejdovi. Je to dost důležitý.“

Usrkne horký čaj a začne vyprávět.

Maxmilián žil sám, bez ženy a dětí. S příbuznými se téměř nestýkal. Když se po něm v roce 1901 slehla zem, v jejich rodině se říkalo, že zmizel za hranice. Údajně s jakousi vzácnou známkou, které se říká modrý mauricius. Jak plynul čas, rodiče i babička na Maxmiliána téměř

zapomněli. Museli být ohromně překvapení, když je minulý podzim navštívila policie se zprávou, že Dráp ležel nějakých třicet let mrtvý na půdě domu, kde bydlel. Nakonec obdrželi pár drobností z prastrýcovy pozůstalosti a tím mělo všechno skončit.

Jonáš zvedne prst a důležitě řekne: „Jenže potom jsme se o Maxmiliánově smrti dověděli já a Milada. A bylo nám to celý kapku divný. Spálit takovou vzácnou známku? Tak jsme začali pátrat. Pořádně jsme si prohlídli věci, který po prastrýci zbyly. Ty, co přinesla policie. Pár knížek, filatelistický časopis a jeden kousek filmu v obálce. Takovýho filmu, kde je černá barva bílá a naopak. Vypadá to divně.“

„Fotografický negativ,“ řekne Červenáček. „Musíš z něj udělat zvětšeninu. Fotku. Na té už vypadá všechno normálně.“

„Aha,“ řekne Milada a pokračuje ve vyprávění. „V knížkách nic zajímavýho nebylo, ale v tom filatelistickém časopisu jo. Tam jsme objevili něco dost důležitýho.“

Dívce se samým vzrušením roztřese hlas. „Našli jsme poznámku, ve který strejda píše, že ten modrý mauricius opravdu měl. Jenže ne v nějakým blbým albu nebo krabici. Tu známku měl ve zvláštní pevné obálce. Prý se do ní nemohl dostat ani oheň, ani voda. A to je právě ono. Jak mohl ten mauricius spálit? To ho jako vytáhl ven a hodil do kamen? Musel by být na hlavu, no ne?“

Po těch slovech se v klubovně rozhostí ticho. Tohle je opravdu divné. A hodně. Pětice kamarádů mlčky sleduje vážné tváře sourozenců, modelované nažloutlým světlem petrolejky. Pravda, nad zvláštním příběhem modrého mauricia, vhozeného do ohně nepozorným filatelistou, se také pozastavili. Ale nakonec se spokojili se závěrem, že takové hrozné omyly se prostě stávají. Neměli důvod předpokládat, že se věci udály jinak. Ale návštěva Jonáše a Milady v nich opět probudila stín pochybnosti.

Vedle občasného zapraskání v kamnech ruší ticho v klubovně jen zvuk Červenáčkovy tužky jezdící po papíře. Zkouší načrtnout výrazy v obličejích obou návštěvníků, jen tak, tužkou. Vybarví je později, až bude mít víc času. V poslední době hodně maluje, hlavně lidi. Činnost, která ho nesmírně baví.

„Tak jo,“ řekne Jarka a prsty pravé ruky zabubnuje o desku stolu. „Dejme tomu, že Maxmilián Dráp svou známku nespálil. Co se podle vás před třiceti lety stalo?“

Jonáš si přejede nehtem palce po krku a ztiší hlas: „Myslíme, že prastrýce někdo oddělal. Teda jako zabil. Kvůli tý známce. Kvůli modrému mauriciu.“

Rychlé šípy si vymění znepokojené pohledy. Co právě vyslechli, dává smysl. Tohle se opravdu stát mohlo. Zapomenutá vražda, stará třicet let. Ale je vůbec možné zjistit po takové době pravdu?

„Vaši rodiče asi netuší, že jste tady,“ prolomí ticho Mirek.

„To ne,“ přizná bez vytáček Jonáš. „Ale my jim řekli, co si myslíme. Jako s tou vraždou. Vůbec se s náma nebavili. Podobný věci jsou prý věcí policie a tak.“

„V tom mají pravdu,“ potvrdí Mirek. „Jestli byl váš prastrýc zavražděn, měla by to vyšetřit policie.“

Jarka se nespokojeně zavrtí. „Jenže to není jen tak. Aby začalo vyšetřování, musel by existovat nějaký pořádný důkaz, že Maxmiliána někdo zabil. Jenže on přece napsal dopis na rozloučenou. A v něm jasně vysvětluje, co se stalo. Spálil jsem známku, umírám. Myslím, že nějaká zmínka v časopisu policii stačit nebude.“

„Ale co když ten dopis napsal někdo za něj?“ nedá se Jonáš. „Sepíšu pár řádků o sebevraždě, vzkaz pohodím vedle chudáka mrtvého strejdy, a modrý mauricius je můj!“

Pětice kamarádů si vymění rozpačité pohledy. Možná ten dopis napsal Maxmilián, možná někdo jiný. Možná ho někdo zabil a nechal ležet na půdě, možná Dráp skutečně udělal osudovou chybu a vzácnou známku spálil.

„Asi nemáte nějaký nápad, co podniknout dál,“ zeptá se sourozenců Mirek.

„No, my jsme spoléhali spíš na vás,“ přizná Jonáš. „Slyšeli jsme, že si s leccíms poradíte.“

V klubovně se rozhostí ticho. Mirek si mne bradu a mhouří oči, Jarka si brnká ukazovákem do špičky nosu, Jindra, Červenáček a Rychlonožka mají sklopené hlavy a občas po sobě rozpačitě mrknou. Nikdo z nich

netuší, co dělat. Jak vyšetřit třicet let starou záležitost? Odkud začít? Oni přece nejsou policie. Nemají její možnosti. Nemůžou nikoho pozvat k výslechu ani u případného podezřelého vykonat domovní prohlídku. Nemůžou vlastně vůbec nic.

„Asi je těžký hledat nějaký pořádný důkazy po takový době,“ povzdychne si Jonáš, a očima přitom bloudí po nejistých obličejích svých hostitelů. „Trošku jsme počítali s tím, že to nevyjde. Ale aspoň jsme to zkusili. Tak nic. My už zase půjdeme.“

Ztěžka se zvedne ze židle a Milada ho beze slova následuje. Pětice kamarádů oba sourozence pozoruje, nespokojená sama se sebou. Navštívili je příbuzní Maxmiliána Drápa, kteří chtějí vědět, co se před třiceti lety skutečně stalo. Jako jediní na celém světě jsou přesvědčení, že by pravda o prastrýcově podivné smrti měla vyplout na povrch. Oba spoléhali na pomoc slavných Rychlých šípů, jenže ti si najednou nevědí rady a couvají.

Milada s Jonášem se obléknou do kabátů a zašeptají pár slov na rozloučenou. Jakmile za nimi zaklapnou dveře, udeří Jarka pěstí do stolu. Taková bezmoc! Musí přece existovat možnost, jak vypátrat pravdu. Jenže odkud začít? Nemají nic. Vůbec nic. Jen filatelistický časopis s poznámkou psanou rukou Maxmiliána Drápa.

Filatelistický časopis.

Poznámka psaná rukou Maxmiliána Drápa.

Písmo Maxmiliána Drápa... to je ono!

Jarka vyskočí ze židle tak prudce, až sebou ostatní trhnou, práskne za sebou dveřmi a vyběhne na ulici.

„Počkejte, vraťte se,“ křičí na sourozence, mizící v šeru na vzdáleném konci ulice. Jonáš s Miladou se zastaví a váhavým krokem vykročí zpět, Jarka je beze slova chytí za kabáty a vleče do klubovny.

„Něco mě napadlo,“ prohlásí nadšeně, jakmile se všichni shromáždí kolem stolu. „Vím, jak zjistíme, jestli Maxmiliána někdo zabil, nebo jestli spáchal sebevraždu. Až budeme mít jasno, třeba nás napadne, co dál.“

„Ale jak?“ vyhrkne Jindra. „Jak to chceš zjistit?“

„Tak spust' přece,“ přidá se Rychlonožka a nedočkavě poposedne.

„Není to nic složitého,“ pokračuje Jarka a namíří prst na Miladu s Jonášem. „Říkali jste, že máte doma filatelistický časopis. A v něm poznámku, kterou napsal váš prastrýc. Porovnáme jeho rukopis s dopisem, který jsme našli minulý rok na půdě, a bude to.“

Po těch slovech si zbylí členové klubu vymění překvapené pohledy. „Ale ten dopis přece nemáme. Odnesla ho komise. Přišla si pro Drápovo tělo a vzala ho s sebou!“

„Dopis, který ležel vedle mrtvého, nemáme, to je fakt,“ upřesní svá slova Jarka. „Ale nezapomeňte, že ty dopisy byly dva. První, co našel Jindra za trámem, nám zůstal. Vzal jsem ho k sobě a časem na něj kapku pozapomněl. Teď se nám bude hodit.“

V klubovně zavládne nadšení. Milada s Jonášem zavýsknou a Mirek uznale přikývne, Jindra s Červenáčkem zatnou pěsti. Rychlonožka si začne pohvizdovat a rukama naznačí pár nemotorných tanečních pohybů.

„Když budou oba rukopisy stejné, je to jasná sebevražda,“ shrne celou situaci Mirek. „Ale pokud bude každý jiný...“

Na chvíli se odmlčí a pohlédne návštěvníkům z Jeleního kopce do očí. „Pokud bude každý jiný, zkusíme zjistit, co se tehdy stalo. Ale zatím opravdu netušíme, jak na to.“

Jarka poplácá Mirka po rameni a oba se pak obrátí na Jindru, Červenáčka a Rychlonožku. „Tak co, detektivové, jdeme do toho?“

„Jasná věc!“

„Jdeme. Že se vůbec ptáte!“

„Himbajs, jestli může někdo toho vraha dostat, tak my!“

Jonáš se po těch slovech rozzáří. „Díky! Jestli chcete, můžeme se sejít u naší babičky. Třeba hned zítra odpoledne. Bydlí kousek od nás, na Anenské sedm. Prohlídnete si věci, který po prastrýci zbyly. Tam budeme mít klid.“

„A navíc, babička nám upeče sušenky,“ doplní nadšeně Milada.

„V tom případě s námi můžete počítat, studentíci,“ ozve se Rychlonožka a důležitě zvedne ukazovák. „Po sušenkách je moje mysl ostrá jako břitva. Zvláště pokud budou čokoládové. V takovém případě očekávejte oslnivé a téměř okamžité výsledky. Žádná záhada přede mnou nezůstane utajená.“